

ΠΑΡΕΝΘΕΣΗ

ΤΟΥ ΤΑΚΗ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΡΑΓΩΓΗ : ΤΑΚΗΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΝΑΡΙΟ : ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ : ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΤΡΥΠΟΣ
ΣΥΡΑΚΟΣ ΔΑΝΑΛΗΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ : ΝΙΚΟΣ ΜΑΜΑΓΚΑΚΗΣ

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ : ΤΑΚΗΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΗΘΟΠΟΙΟΙ : ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΛΑΔΙΚΟΥ
ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ : "ΤΕΧΝΟΦΙΛΜ,,

ΦΩΝΟΛΗΨΙΑ : "STUDIO ERA,,

UNE PRODUCTION DE TAKIS KANELLOPOULOS

SCENARIO ORIGINAL: GEORGES KITSOPOULOS

IMAGES: STAMATIS TRIPOS
SYRAKOS DANALIS

MUSIQUE: NIKOS MAMAGAKIS

REALISATION: TAKIS KANELLOPOULOS

A V E C

ALEXANDRA LADIKOU

ANGELOS ANTONOPOULOS

LABORATOIRES "TECHNOFILM,,

SONORISATION STUDIO "ERA,,

ΠΑΡΕΝΘΕΣΗ

Σε ένα τραίνο που ταξιδεύει από μια πόλη σε μια άλλη πόλη, συνταξιδεύουν ένας άνδρας και μια γυναίκα. Σε κάποιο σταθμό το τραίνο σταματάει σε μια πόλη. Η κανονική «στάση» προέβλεπε 10 λεπτά.

Ξαφνικά, το μεγάφωνο του σταθμού αναγγέλλει την καθυστέρηση του τραίνου επί ξξη ώρες.

Σ' αυτές τις ξξη ώρες ανοίγει και κλείνει η «παρένθεση» της ιστορίας των δύο συνταξιδιωτών που γνωσθήκαν στο τραίνο. Σ' αυτή την πολιτεία, που είναι κτισμένη κοντά στη θάλασσα, θα ζήσουν μια ερωτική ιστορία και στο τέλος θα χωριστούν, εκείνη συνεχίζοντας το ταξίδι της κι' εκείνος παραμένοντας στην πόλη του.

Μέσα σ' αυτό το εξάωρο χρονικό διάστημα, με τον «τρόπο» που αναπτύσσεται η σχέση τους, δεν είναι μόνο οι «ξξη ώρες» αλλά μοιάζει σαν να πέρασαν μαζί την ωραιότερη «παρένθεση της ζωής τους».

Οι ερωτικές ιστορίες δεν μοιάζουν μεταξύ τους. Αυτό που τις κάνει να διαφέρουν ή μια από την άλλη, είναι ο βαθμός έντασής τους στην κάθε μια χωριστά.

Η αισιοδοξία και απέναντί της ή λύπη, είναι στοιχεία δεμένα σε κάθε ερωτική σχέση.

Σ' αυτήν την συγκεκριμένη ιστορία της ταινίας, αυτό που κυριαρχεί είναι το «όνειρο» δύο ανθρώπων να κλείσουν μέσα στο ελάχιστο χρονικό διάστημα των ξξη ωρών, μια ολόκληρη ζωή.

Μια συμπύκνωση και απομόνωση του χρόνου. Ο χωρισμός είναι η απλούστερη και συγχρόνως ή δυσκολότερη λύση. Όμως εδώ δεν γίνεται τραγωδία αυτή ή λύση.

Αργότερα, ύστερα από χρόνια, για τους δύο ήρωες αυτή ή παρένθεση μπορεί να σημαίνει το «πάν».

Όμως στο διάστημα της ταινίας, το «αίσθημα» είναι όπως λένε οι ποιητές «ένα πέταγμα πουλιού».

Οι ήρωες της ταινίας δεν είναι κάτι το ξεχωριστό ή κάτι το καταπληκτικό. Είναι συνηθισμένοι άνθρωποι, σαν εκείνους που περνούν δίπλα μας, σαν εκείνους που ταξιδεύουν με τα τραίνα, τα αυτοκίνητα, τα αεροπλάνα.

Είναι άνθρωποι καθημερινοί, που όμως μπορούν και επιμένουν πώς ή όμορφα ή ενός τριαντάφυλλου, είναι σαν την αιωνιότητα. Χαίρονται και λυπούνται, γελούν. ζούνε, βλέπουν την θάλασσα και τον ήλιο, μέσα σ' αυτές τις ώρες της καθυστέρησης του τραίνου.

Κι' ακόμη την «πικρή γεύση» του τέλους, ξέρουν να την δούν όχι σαν πραγματικό χωρισμό, αλλά σαν μια συνέχεια, χωριστή στον καθένα.

Με την αναχώρηση του τραίνου, ή ήρωίδα όνειρεύεται μία δεύτερη παρένθεση μέσα στο χειμώνα.

Είναι ή προσπάθειά της να ξεφύγει από την πραγματικότητα και την αναγκαστική αλήθεια.

" PARENTHÈSE, "

Un film de Takis Kanellopoulos

Dans un train, qui voyage d'une ville à une autre, un homme et une femme se rencontrent

Dans la gare d'une ville le train s'arrête. L'arrêt normal c'était prévu pour dix minutes. Soudain le haut-parleur de la gare annonce que le train a un retard de six heures.

Dans ces six heures s'ouvre et ferme la « Parenthèse » de l'histoire des deux compagnons de voyage, qui ont fait connaissance dans le train.

Dans cette ville, qui est bâtie près de la mer, ils vont vivre une histoire d'amour et à la fin ils vont se quitter ; elle continuera son voyage et lui restera dans sa ville.

Dans ce délai de six heures, la « façon » dont leurs rapports se développent, ce n'est pas seulement ce laps de temps, mais il semble comme s'ils avaient passé ensemble la plus belle et la plus importante parenthèse de leur vie.

Les histoires d'amour ne se ressemblent pas. Ce qui les fait différer l'une de l'autre, c'est l'intensité de chacune. L'optimisme, la joie, comme le chagrin et la tristesse, sont les éléments qui s'enchaînent dans chaque liaison d'amour.

Dans cette histoire du film, c'est le « rêve » de deux personnes, qui cherchent à enfermer dans le court espace du temps de six heures toute une vie. Une condensation, un resserrement et un isolement du temps.

La séparation est la plus simple et en même temps la plus difficile solution. Mais ici cette solution ne devient pas une tragédie. Plus tard, après des années, pourrait être le tout. Mais dans le film le « sentiment » est, comme disent les poètes, un « vol d'oiseau ». Les héros du film ne sont ni étonnants. Ce sont des gens habituels, comme ceux qui passent près de nous, comme ceux qui voyagent tous les jours dans les trains, les avions, les automobiles. L'héroïne ne sort pas des pages d'un livre d'imagination. Le héros n'est ni beau, ni un « géant ». Ce sont des gens de tous les jours, mais qui peuvent croire que la « beauté d'une rose est comme l'éternité ». Ils jouissent et se chagrinent, ils rêvent et rient en voyant la mer, le ciel, le soleil dans ces six heures du retard du train. Et enfin ils savent voir le goût amer de la fin pas comme une véritable séparation, mais comme une continuité isolée pour chacun d'eux.

ΤΑΚΗΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ύστερα από τις γυμνασιακές σπουδές εργάζεται για λίγο ως δημοσιογράφος.

Η κινηματογραφική του σπουδή είναι δύο μήνες στην ταινία «Στέλλα».

Τò 1958 εργάζεται ένα χρόνο ως ραδιοσκηνοθέτης στο ΕΙΡ Θεσσαλονίκης. Τò 1960 γυρίζει τόν «Μακεδονικό Γάμο» ντοκυμανταίρ 24 λεπτών και κερδίζει τò βραβείο τού Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Οί κριτικοί μιλοῦν «για συνέχιση τῆς ἀρχαίας τραγωδίας» και «κινηματογραφική ἀποκάλυψη». Ἀμέσως τόν ἴδιο χρόνο «γυρίζει» δεύτερο ντοκυμανταίρ τὴν «Θάσσο» και ξαναταράζει τὰ νερὰ τού Ἑλληνικοῦ κινηματογράφου.

Τò 1961 - 62 δοκιμάζει τις δυνάμεις του σὲ μεγάλου μήκους φιλμ και «γυρίζει» τόν «ΟΤΡΑΝΟ». Ἡ ταινία προβάλλεται στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης με ἀντίπαλο τὴν «Ἡλέκτρα», κερδίζει τò βραβείο φωτογραφίας, ξεσηκώνει θύελλα συζητήσεων και διχάζει τούς κριτικούς. Τò 1963 ó «ΟΤΡΑΝΟΣ» ἀντιπροσωπεύει τὴν Ἑλλάδα στο Φεστιβάλ τῶν Καννῶν.

Τὴν ταινία ὑποστηρίζουν με πάθος οί Ἴταλοί και Ἄγγλοι δημοσιογράφοι.

Τò GUARDIAN (Richard Rond) ἀποκαλεῖ τὴν ταινία «Σπάνιο ἀριστούργημα».

Τò OBSERVER (Dillys Powell) τοποθετεῖ τόν «ΟΤΡΑΝΟ» ἀνάμεσα στα 10 καλλίτερα φιλμ τού 1963.

Ἡ STAMPA (Leo Pestelli) γράφει: «Μία ἐκπληκτικὴ ταινία». Τò Φεστιβάλ τῶν Καννῶν δέχθηκε μία τεράστια ἐκπληξη με τò Ἑλληνικό φιλμ «Οὐρανός». Ἐνα φιλμ στυγνὸ και δυνατὸ τò ὅποιο θὰ πρέπη νὰ ὑπολογισθῇ πολὺ ἢ ἐπιτροπὴ τὴν ἀπονομὴ τῶν βραβείων».

Ὁ ΟΤΡΑΝΟΣ προσκαλεῖται τὴν ἴδια χρονιά τιμητικά στο Φεστιβάλ Λονδίνου και Νέας Ἱόρκης.

Ἐν συνεχείᾳ κερδίζει τὴν Ἀργυρὰ Σειρήνα στο Φεστιβάλ τῆς Νεαπόλεως και ó Φελλίνι ἀποκαλεῖ τὴν ταινία «Ἐξαιρετικὴ δημιουργία». Τò 1964 κερδίζει τò Ἑλληνικό Κρατικό βραβείο σκηνοθεσίας και παραγωγῆς.

Τò 1966 ó Κανελλόπουλος παρουσιάζει τὴν «ΕΚΔΡΟΜΗ».

Τò AVANTI τῆς Ρώμης γράφει: «Κατὰ τὴν γνώμη μας τò καλλίτερο φιλμ τού Φεστιβάλ ἦταν ἡ ΕΚΔΡΟΜΗ τού Κανελλόπουλου, ó ὅποιος με αὐτὴ τὴν ταινία μπαίνει ἀνάμεσα στους πιδ μοντέρνους σκηνοθέτες τῆς γενιάς του. Μία ταινία ἐξαιρετικὰ λυρικὴ και πολὺ προσωπικὴ».

Τò FILM τού Βερολίνου γράφει: «Ἀναρωτιόμαστε ἄραγε σὲ ποὺ ἀστὲρι ἀνήκει ἡ Ἐκδρομή?».

Ἴσως ἀνάμεσα κάπου στὸν Ἀλαίν Ρεναι και στὸν Μπρεσσόν.

Ἡ Ἐνωση Κριτικῶν ἀπονέμει τò βραβείο τού «Χρυσοῦ Ἀπόλλωνος» τῆς καλλιτέρας ταινίας τού 1966 - 67.

TAKIS KANELLOPOULOS

Après des études secondaires il travailla pendant un an comme journaliste.

Son expérience cinématographique est de deux mois à titre d'assistant de Cacoyannis dans le film «Stella».

En 1958 il travaille pendant une année à titre de metteur en scène radiophonique à Salonique.

En 1960 il tourne son premier film, un documentaire de 24 minutes sous le titre «Mariage Macédonien» et obtient le prix du Festival de Salonique. Les critiques parlent de «continuation de l'ancienne tragédie» et de «révélation cinématographique». Immédiatement après il tourne un second documentaire «Thassos» et remue à nouveau les eaux du Cinéma grec.

En 1961 - 62 il essaye ses forces dans un film de grande longueur et tourne «Ouranos» (Ciel). Ce film est projeté au Festival de Salonique avec comme concurrent «Electre» de Cacoyannis. Le film obtient le Prix de photographie; soulève une tempête d'émotions et divise les critiques.

En 1963 «Ouranos» représente la Grèce dans le Festival de Cannes. Défenseurs chaleureux de ce film sont les Italiens et les Anglais. Le journal GUARDIAN (sous la signature de Richard Roud) qualifie le film «A mimor masterpiece».

L'OBSERVER (sous la signature de Dillys Powell) place Ouranos parmi les 10 meilleurs films de 1963.

La STAMPA (sous la signature de Leo Pestelli): «Il Festival ha riservato una sorpresa «in extremis» col greco Ouranos (Cielo), un film asciutto e vibrato, di cui la giuria dovrà tener conto». Le film est invité à titre honorifique à Londres et New-York et, plus tard, est joué au Festival de Nâples.

En été de 1965 Kanellopoulos tourne «Ekdromi» (L'Excursion). Il fait voir le film par les journalistes au printemps de 1966. La critique toute entière élève le film à une hauteur énorme.

Le journal «AVANTI» de Rome écrit: «Un des meilleurs films à notre avis c'est l'«Excursion», second film de Taki Kanellopoulos, qui avec ce film s'impose comme un des plus modernes metteurs en scène de sa génération. Un film exceptionnellement lyrique et tout à fait personnel!».

Le «Film» de Berlin écrit: «Nous nous demandons à quelle nouvelle étoile appartient l'«Excursion» de T. Kanellopoulos. Peut-être c'est quelque part entre A. Resnais et Robert Bresson».